

László Noéminek

Pók vagyok, de szolgálaton kívül egyszerűen Pornyicki Albertnek szólítanak. Dolgoztam már mindenféle munkakörben, gyárban, műhelyben, de az ilyesmihez túl gyenge vagyok, mondhatni finomka, buziztak is rendszeren a munkatársak, sehol sem bírtam huzamosabb ideig megmaradni. Ezen kívül voltam pincér, sőt, vagy negyed évig még postás is. Amúgy nyolc elemit jártam, sem eszem, sem erőm, mondta az apám, így csak szakképzetlen munkás lettem. A mostani állásomra én voltam az egyedüli jelentkező; nem is csoda, nem egy álomkarrier a pókság.

Mondhatni, szeretem, amit csinállok. A hálószővést hamar kitanultam, nincs abban semmi ördöngösség, csak követem a mintát, mindig ugyanazt, semmi cifraságot nem kell belevinni, sőt, tilos. Egyszer véletlenül mégis megesett, magam sem tudom, hogyan jutott eszembe, hogy beleszőjem a közepébe azt a kis díszítést. Nem volt több az egész egy apró csillagocskánál, valaki mégis feljelentett. Szerencsére nem állítottak fegyelmi bizottság elé, csak hosszasan magyarázták a szabványt, amit minden körülmények között be kell tartani, még ha mást is sugall a szépérzékünk, aztán megúsztam egy figyelmeztetéssel és némi fizetéslevonással.

Néha még átfut az agyamon, hogy jó volna valamivel megbolondítani a hálót, de tudom, hogy a következő kihágásnál biztosan kirúgnának. Így is elég baj, hogy időről időre új sarokba helyeznek, és mindegyik nem sötét kamrákban-pincékben van, de nem ám. Sokszor nappalikban vagy konyhákban dolgozom, és gyakran hajszálon függ az életem, amikor a felém lendülő seprűk elől kell iszkolnom. Ilyenkor már menekülés közben azon kesergem, hogy hónapok, netán évek fáradságos munkája végzi néhány pillanat alatt a seprű fején. Emiatt, no meg a főbiások miatt jár a veszélyességi pótlék. Jó párszor megpróbáltak agyontaposni vagy a falhoz lapítani egy orosz nagyregénnyel, de mindezidáig megúsztam. Csak egyszer sérültem meg, egy picit sántítok is azóta, szerencsére a többi testrészemet védi a páncél.

Civilben nem nagyon szoktak felismerni az emberek, valahogy elfelejtik, hogy azelőtti nap milyen piszkosul ütöttek rajtam, és verték le a hálómat, belőlem pedig kis híján palacsintát csináltak. És ha mégis rájönnek, ki vagyok, egy fitymáló tekinteten kívül mást nem várhatok tőlük. Egyedül a boltos kisasszonnyal kerültem közelebbi, mondhatni bensőségesebb viszonyba a szakmámnak köszönhetően. Egy elérhetetlen sarokban, a tejtermékek polca fölött szővögtem hónapokon keresztül, a munkaidőm lejártával pedig mindig nála vásároltam. Nagy volt a forgalma, mégis, sosem mulasztotta el megkérdezni, hogy jaj, hát maga az, a sarokból, szegénykém, jó sokáig tartott ma a műszak. Ilyenkor mosolygott, és nagyon szép volt. Többször megkértem a kezét, de ő egyre halogatta a választ, mígnem egyszer jegygyűrűvel jött munkába, azt mondta, a tulajtól kapta. Még aznap eltávolította a hálómat a sarokból, s miközben a partvisra tekerte a szálakat, többször is bocsánatot kért, hogy ő igazán nem akarta, de hát a főnök, én meg nyugtatgattam, hogy egyáltalán nem neheztelek, aztán fogtam a táskám, és elmentem, de előtte megígértem neki, hogy betérek még néhanapján. Azóta sem jártam arra.

Néhány művészlélek irigyli a szakmám, mert amit alkotok, az szép és megfoghatatlan. De megfélekednek arról, hogy mire is szolgál az a háló. Hiába könyörögtem a vezetőségnek, hogy én a legnagyobb odaadással megszövöm az utolsó szemig, de a legyek kivégzésére fogadjanak fel valaki mást, nem egyeztek bele, azt mondták, ez is a munkakörhöz tartozik, ha nem tetszik, lehet más állás után nézni.

Nem csoda, hogy a nap végére hullafáradt vagyok. Mielőtt hazamennék, beugrom a sarkiba egy felesre, az segít ellazulni. Otthon rádiózom, van egy fikuszom, azt öntözgetem, néha beszélek is hozzá, de ez idáig még nem szólt vissza. Ha pedig kedvem szottyan, újságot olvasok, de csakis újságot, a könyveket, különösen a regényeket, nem állhatom. A legjobban azokat az estéket szeretem, amikor kint van annyira meleg, hogy nyitva hagyhatom az ablakot, én meg odaülök eléje, és hallgatom a város zajait, az éjszakába beledudáló autókat, a részegek gajdolását, és azt, ahogy a bogarak neszeznek az udvaron.

Ezért is szereltem az első fizetésemből szűnyoghálót. Maradjon csak kint a mindenféle zümi, különösen a legyek. A munkáját ne vigye haza az ember, még ha pókként is keresi a mindennapit.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Potozky László

Látó Szépirodalmi Folyóirat